

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/430/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716211253
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6716211253.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Baláža a členov senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a JUDr. Alexandra Mojša v spore žalobcu: P. P., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom XXX XX T., T. XX, zastúpeného AK DIhopolec, s. r. o., so sídlom 960 01 Zvolen, Námestie SNP 27, IČO: 36 867 307, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou SR, so sídlom 812 85 Bratislava, Štúrova 2, IČO: 00 166 481, o zaplatenie 3.461,62 € s príslušenstvom, o odvolaní strán sporu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/173/2016-169 zo dňa 19. 09. 2017, takto

rozhodol:

- I. Krajský súd rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.467,22 € s príslušenstvom v súdom určenej lehote a vo výroku, ktorým okresný súd zamietol žalobu o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 500,- € s príslušenstvom potvrdzuje.
- II. Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd zamietol žalobu o zaplatenie sumy 494,40 € a vo výroku o náhrade trov konania zrušuje a v tomto rozsahu vec vracia okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.
- III. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 2.467,22 € s príslušenstvom v súdom určenej lehote, vo zvyšnej časti istiny a príslušenstva žalobu zamietol a rozhodol, že žiaden z účastníkov (strán sporu) nemá právo na náhradu trov konania. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 3.461,62 € s 5 % úrokom z omeškania ročne z tejto sumy od 17. 08. 2016 do zaplatenia na tom skutkovom základe, že uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Zvolene, Odboru kriminálnej polície, zo dňa 01. 05. 2012 ČVS: ORP-352/OVK-ZV-2012 bolo rozhodnuté o trestnom stíhaní žalobcu ako obvineného zo spáchania zločinu znásilnenia v štádiu pokusu. Sťažnosť proti vzneseniu obvinenia prokurátor okresnej prokuratúry zo dňa 22. 06. 2012 sp. zn. 2Pv/258/2012 zamietol. Okresnému súdu bola podaná obžaloba a žalobca bol v konaní vedenom pod sp. zn. 4T/38/2013 spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený a rozsudok okresného súdu zo dňa 08. 10. 2013 nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 13. 05. 2014. V trestnom konaní sa nepreukázalo, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca trestne stíhaný. Žalobca v trestnom konaní splnomocnil na svoju obhajobu Mgr. Maroša Uhaľa, neskôr JUDr. Michala Holčíka a následne JUDr. Ivana DIhopolca a vznikla mu škoda v súvislosti s vyplatením odmeny za poskytnutie právnych služieb. Žalobca žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím adresoval Generálnej prokuratúre SR, ktorá listom zo dňa 08. 08. 2016 žalobcovi oznámila, že jeho nárok nebude uspokojený. Žalobca si zároveň uplatnil žalobou aj sumu 500,- € z titulu nemajetkovej ujmy.

2. Okresný súd nárok žalobcu považoval za dôvodný, za pasívne legitimovanú v konaní považoval Slovenskú republiku zastúpenú Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky. Súd preskúmal dôvodnosť jednotlivých úkonov obhajoby a dospel k záveru, že nárok žalobcov je dôvodný len sčasti. Žalobcovi nepriznal náhradu za jeden úkon právnej služby, a to za podanie sťažnosti, keďže táto bola podaná dvojmo a ani náhradu za podanie návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania. Tento úkon súd nepovažoval za dôvodný, keďže návrh na znalecké dokazovanie sa v trestnom konaní dáva automaticky.

3. Súd žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 500,- € zamietol, keď zistil, že žalobca bol trestne stíhaný v troch trestných konaniach a nedá sa určiť, ktoré trestné konanie malo nepriaznivý vplyv na psychické zdravie žalobcu. Okrem obžaloby za spáchanie zločinu znásilnenia v štádiu pokusu, v ktorej veci bol žalobca spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený, sa voči žalobcovi viedlo trestné konanie aj za zločin sexuálneho zneužívania s osobou mladšou ako 15 rokov s poškodenou Jaroslavou Hríbovou (spis Okresného súdu Zvolen 5T/98/2014) a bola voči nemu podaná obžaloba aj v veci Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/4/2012 pre úmyselné ublíženie na zdraví pre prečin ublíženia podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, v ktorom konaní bol žalobca odsúdený rozsudkom 2T/4/2012-153 zo dňa 16. 04. 2012, ktorý sa stal právoplatným 03. 05. 2012. Keďže žalobca bol trestne stíhaný v troch trestných veciach, nedá sa určiť, ktoré trestné konanie malo nepriaznivý vplyv na jeho psychické zdravie. Výpovede svedkov vypočutých v konaní súd vyhodnotil ako výpovede matky a priateľov žalobcu, a preto ich nemohol zohľadniť ako nestranné a mal za to, že žalobca nepreukázal lekárskymi správami od neurológa, psychológa, psychiatra, že mal zdravotné problémy a v tomto smere neuniesol dôkazné bremeno.

4. Okresný súd vo veci rozhodol podľa ust. § 4 ods. 1 písm. e/, k/, § 6 ods. 2, § 17 ods. 1 až 5, § 18 ods. 1 až 3 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení do 31. 12. 2010, podľa § 13 ods. 1, 3, § 517 ods. 2 OZ a podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. O náhrade trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP podľa zásady čiastočného úspechu vo veci.

5. Proti rozsudku okresného súdu podali v zákonnej 15-dňovej lehote (§ 362 ods. 1, veta prvá CSP) žalobca i žalovaná.

6. Žalovaná v písomnom odvolaní namietala závery okresného súdu týkajúce sa pasívnej vecnej legitimácie žalovanej. Žalovaná namietala svoju pasívnu legitimáciu z dôvodu nejednotnosti v rozhodovaní súdov, v konaní sa nedalo jednoznačne dospieť k záveru, že konať v mene SR má Generálna prokuratúra SR. Namieste bolo aplikovať ust. § 4 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01. 01. 2013 a vo veci sa teda malo konať s Ministerstvom spravodlivosti SR. Pokiaľ bol žalobca oslobodený spod obžaloby vo veci vedenej pod sp. zn. 4T/38/2013, oslobodený bol rozsudkom 4T/38/2013-442 zo dňa 08. 10. 2013, ktoré rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/6/2014 zo dňa 13. 05. 2014 (zamietnutie odvolania prokurátora). Žalovaný poukázal na to, že k rozhodnutiu súdu ako takému prispela modifikácia výpovedí svedkov v konaní pred súdom a tiež znalca, ktorý až po výpovediach svedkov pred súdom upravil závery znaleckého dokazovania, čo súd viedlo k použitiu zásady in dubio pro reo. Tvrdil tiež, že ak by sa mal rešpektovať sporný názor niektorých súdov, že by zákon č. 514/2003 Z. z. mal ambíciu odškodňovať všetky také prípady, v ktorých bolo konanie zastavené, postúpené, alebo oslobodené, tak potom v týchto prípadoch by štát neniesol zodpovednosť za nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup, ale za „výsledok trestného konania“, ktorú zodpovednosť uvedený zákon neupravuje. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím nie je právom absolútnym a podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jeho uplatnenie. Štátu nemožno uprieť legitímny záujem na vedení trestného konania proti konkrétnej osobe, ak je tu dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozsudok okresného súdu žiadal zmeniť a žalobu zamietnuť.

7. Žalobca v odvolaní podanom proti rozsudku okresného súdu žiadal rozsudok buď zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo zmeniť a vyhovieť žalobe v celom rozsahu. Namietal, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej

inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal nepriznanie mu sumy 494,40 € titulom odmeny za zastupovanie a nepriznanie sumy 500,- € z titulu nemajetkovej ujmy. Poukázal na absenciu procesných podmienok, ako aj na čiastočnú nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozhodnutia. Tvrdil, že účelné úkony právnej pomoci zaplatené obhajcovi za obhajobu v trestnom konaní, v ktorom bola tretia osoba nedôvodne obvinená zo spáchania trestného činu, sú škodou, za ktorou Slovenská republika ako demokratický právny štát nesie zodpovednosť. Takto postupoval aj súd prvej inštancie, ktorý však do škody nesprávne nezahrnul všetky úkony právnej pomoci, ako boli uvedené v žalobe, menovite odôvodnenie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia a návrh na doplnenie dokazovania. Odôvodnenie sťažnosti bol účelný úkon právnej pomoci. Túto podával za veľmi neštandardnej procesnej situácie: 1/ keď mu v predmetnej trestnej veci boli doručené dve samostatné uznesenia o vznesení obvinenia s rôznym odôvodnením a 2/ policajt mu po vznesení obvinenia odoprel realizovať základné právo obvineného nahliadnuť do trestného spisu, a preto sťažnosť pôvodne nemal čím odôvodniť. Až potom, ako mu policajt nahliadnuť do trestného spisu umožnil, mal možnosť sťažnosť kvalifikovane odôvodniť. Nahliadnuť do spisu mu pritom policajt umožnil práve vzhľadom na obsah podanej sťažnosti. Obe podania, sťažnosť aj odôvodnenie sťažnosti, sú obsiahle, pričom ich obsah je rozdielny. Pokiaľ by na dôvody uvedené v týchto podaniach bolo prihliadnuté, k tomuto súdному konaniu by nikdy nebolo došlo. Účelným úkonom právnej pomoci bol aj návrh na doplnenie dokazovania, reagoval na situáciu, kedy orgány činné v trestnom konaní nepribrali do konania znalcov z príslušných odborov ani v pokročilom štádiu trestného konania. Vystupovať v trestnom konaní aktívne neznamená, že taký postup je neúčelný. Hoci právna teória hovorí o potrebe vyšetrovania skutočností svedčiacich v prospech aj v neprospech obvineného s rovnakou starostlivosťou, v praxi takto vyšetrovanie prebieha len veľmi zriedka. Pokiaľ bol nespravodlivo obvinený, predpokladá sa, že sa bude aktívne brániť, a to prostredníctvom obhajcu aj robil. Záver súdu o automatickom nariadovaní znaleckých dokazovaní v trestných konaniach je nepreskúmateľný a aj nesprávny. Navrhnuť dokazovanie, ktoré nariadené nebolo, ale nariadené byť malo, nie je neúčelné. Ďalej žalobca namietal, že mu nie je zrejmé, na základe čoho súd prvej inštancie ponížil žalovanú sumu o hodnotu štyroch úkonov právnej pomoci, resp. o sumu 494,40 €. Ak súd prvej inštancie dospel k záveru o neúčelnosti dvoch úkonov právnej pomoci, mal žalovanú sumu správne ponížiť len o hodnotu týchto dvoch úkonov, teda o sumu 247,20 €. Súd podľa jeho názoru nesprávne posúdil aj ďalšie podstatné otázky, a to existenciu právneho základu pre vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy ako následku nezákonne vedeného trestného stíhania a výšku tohto nároku. Každé trestné stíhanie zasahuje do súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako tieto zložky osobnostných práv garantuje článok 10 listiny základných práv a slobôd. Dlhé roky bol neprávom trestne stíhaný zo závažných trestných činov, opakovane vyslúchaní svedkovia boli jeho priatelia, kamaráti, rodinní príslušníci a známi, teda vedenie trestného stíhania nepochybne bolo spôsobilé vyvolať vznik nemajetkovej ujmy. Došlo k zásahu do práv vymenovaných v § 11 Občianskeho zákonníka, bolo narušené jeho súkromie, meno, česť aj ľudská dôstojnosť. Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie o potrebe lekárskeho správ od neurológa, psychológa, alebo psychiatra. Pokiaľ ide o vyjadrenie miery, ako bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom, či inom prostredí fyzickej osoby. Namietal tiež aj nesprávne posúdenie otázky náhrady trov konania, ak by aj mal procesný úspech len v časti 2.467,22 € a neúspech v časti 994,40 €, aj v tomto prípade mu mal byť priznaný čiastočný nárok na náhradu trov. Trval však na plnej náhrade trov konania z dôvodu, že žaloba je dôvodná v celom rozsahu.

8. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že zotrváva na dôvodoch uvedených v odvolaní zo dňa 27. 10. 2017. Poukázal na to, že v priebehu trestného stíhania, ktoré predchádzalo tomuto konaniu, boli voči žalobcovi vedené paralelne ďalšie trestné stíhanie na Okresnom súde vo Zvolene pod sp. zn. 2T/4/2012 a sp. zn. 5T/98/2014, ktoré bezprostredne predchádzali a prekryvali sa s daným trestným stíhaním a nie je možné jednoznačne určiť, ktoré z trestných stíhaní akou významnou mierou zasiahlo do života žalobcu a že práve toto trestné stíhanie má byť podkladom uplatnenia nemajetkovej náhrady škody. Pokiaľ ide o návrh na vykonanie dôkazu zo dňa 18. 06. 2012, nič nebránilo obhajcovi v trestnom konaní, aby urobil takýto dôkazný návrh, avšak predmetom tohto konania bolo skúmanie účelne vynaložených trov obhajoby v zmysle § 18 zák. č. 514/2003 Z. z. Žiadal o zmenu rozhodnutia čo do dĺžky lehoty na splnenie povinnosti, nakoľko lehota 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia sa v praxi javí ako nespĺniteľná.

9. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že odvolanie žalovaného považuje za nedôvodné, je postavené na skutočnostiach, ktoré doposiaľ žalovaný netvrdil, a to že uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonným rozhodnutím s poukazom na zákonnosť zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci je ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Orgány činné v trestnom konaní sú zodpovedné za vedenie trestného stíhania, ktoré je svojím výsledkom neodôvodnené, teda pokiaľ došlo k zastaveniu trestného stíhania, prípadne k oslobodeniu obžalovaného spod obžaloby, jedná sa o zodpovednosť objektívnu a neexistuje žiadny právom aprobeovaný dôvod pre spochybnenie týchto skutočností. Orgány činné v trestnom konaní trestne stíhať môžu kohokoľvek, nemôžu sa však zbavovať zodpovednosti, pokiaľ sa ich postup ukáže ako neodôvodnený.

10. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) odvolanie prejednal viazaný rozsahom a dôvodmi v odvolaní (§ 379, § 380 CSP) bez nariadenia pojednávania na prejednanie odvolania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) a rozsudok okresného súdu sčasti ako vecne správny potvrdil podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP a sčasti podľa ustanovenia 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a v tomto rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z nasledovných dôvodov:

11. Pokiaľ okresný súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.467,22 € s príslušenstvom v súdom určenej lehote a vo výroku, ktorým okresný súd zamietol žalobu o zaplataenie nemajetkovej ujmy vo výške 500,- € s príslušenstvom, odvolací súd považuje rozsudok okresného súdu za vecne správny, ktorý vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu veci, z ktorého okresný súd vyvodil aj správne právne závery. V konaní nebolo sporným, že voči žalobcovi sa viedlo trestné konanie, keď bol trestne stíhaný uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Zvolene, odboru kriminálnej polície zo dňa 01. 05. 2012, taktiež nebolo sporným, že žalobca v trestnom konaní splnomocnil na svoju obhajobu postupne advokáta Mgr. Maroša Uhaľa, neskôr JUDr. Michala Holčíka a následne JUDr. Ivana Dlhopolca a v súvislosti s jeho zastupovaním mu vznikli trovy titulom odmeny za poskytnutie právnych služieb. Taktiež nebolo sporným, že žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím Generálnej prokuratúry SR, ktorá listom zo dňa 08. 08. 2016 žalobcovi oznámila, že jeho nárok nebude uspokojený.

12. Žalovaný v konaní namietal, že nie je pasívne vecne legitimovanou osobou v konaní, avšak okresný súd sa s touto jeho námietkou v rozsudku vysporiadal a riadne a dostatočne odôvodnil, z akého dôvodu považoval žalovaného za pasívne vecne legitimovaného. Okresný súd správne dospel v konaní k právnomu záveru, že v konaní o náhradu škody spôsobenej orgánom verejnej moci (v trestnom konaní) je vždy pasívne legitimovaná Slovenská republika bez ohľadu na tú skutočnosť, ktorý orgán koná v jej mene. Označenie správneho štátneho orgánu v žalobe, ktorý koná v rozsahu svojej pôsobnosti, nie je otázkou pasívnej legitimácie štátu v konaní, resp. s pasívnou legitimáciou štátu nesúvisí. Okresná prokuratúra Zvolen podala na žalobcu obžalobu na Okresný súd Zvolen, žalobca bol spod obžaloby oslobodený, žalobca správne požiadal o prerokovanie predbežného nároku na náhradu škody Slovenskú republiku - Generálnu prokuratúru SR, a preto okresný súd sčasti žalobe vyhovel. Orgánom konajúcim v mene štátu je podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zákona č. 412/2012 Z. z. s účinnosťou od 01. 01. 2013 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo v správnom konaní (§ 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z.). Zákonom č. 412/2012 Z. z. došlo k presnejšiemu vymedzeniu oprávnenia jednotlivých štátnych orgánov (z hľadiska prejednávanej veci, najmä z hľadiska Ministerstva spravodlivosti a Generálnej prokuratúry) konať za štát v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Účelom zákona č. 412/2012 Z. z. bolo podľa dôvodovej správy a výsledkov pripomienkového konania k návrhu zákona podľa poznatkov aplikačnej praxe precizovať príslušnosť orgánov verejnej moci v súvislosti so zodpovednosťou štátu za nezákonné rozhodnutie, pretože existovali prípady, kedy nebolo možné jednoznačne určiť zodpovedný orgán v trestnom konaní. Z obsahu zákona č. 412/2012 Z. z. vyplýva, že nepochybne došlo k zvýrazneniu postavenia prokurátora v trestnom konaní s dôrazom na význam jeho rozhodnutia o podanej sťažnosti obvineného (poškodeného) proti uzneseniu o vznesení obvinenia a o podaní obžaloby príslušnému súdu z hľadiska určenia štátneho orgánu oprávneného zastupovať štát v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Preto, aj keď nezákonným rozhodnutím je stále uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré vydal príslušný policajt (§ 10 ods. 8 Trestného poriadku), oprávnenie Ministerstva vnútra konať za štát v rámci konania o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím zostala (z hľadiska

prejednávanej veci) zachovaná len pre prípad, že prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu policajta a nepodal obžalobu, v opačnom prípade je potrebné dospieť k názoru, že Ministerstvo vnútra oprávnenie konať za štát nemá. Ak prokurátor podanú sťažnosť obvineného (poškodeného) proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietne a následne podá obžalobu príslušnému súdu, zakladá tým oprávnenie Generálnej prokuratúry konať za štát v následnom konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Oprávnenie Generálnej prokuratúry konať za štát v takýchto prípadoch bolo dané aj podľa zákona č. 514/2003 Z. z. účinnom do 31. 12. 2012, pričom zákonom č. 412/2012 Z. z. došlo len k „precizovaniu“ jej príslušnosti v súvislosti so zodpovednosťou štátu za nezákonné rozhodnutie. Žalovaným namietaný vnútorný rozpor medzi tým, že uznesenie o vznesení obvinenia ako nezákonné rozhodnutie nevydal prokurátor, a preto nemohol priamo spôsobiť škodu, je potrebné posúdiť tak, že prokurátor svojím aktívnym konaním, t. j. zamietnutím sťažnosti a podaním obžaloby zachoval nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, hoci mu právny poriadok dáva oprávnenie konať aj inak, napr. trestné stíhanie zastaviť alebo postúpiť vec. Právna úprava nezakotvuje ustanovenie § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. ako kritérium na založenie oprávnenia Generálnej prokuratúry konať za štát v konaní o náhradu škody skutočnosť, že prokurátor nezákonné rozhodnutie vydal, ale že škodu spôsobil v trestnom konaní; k spôsobeniu škody v takomto prípade zo strany prokurátora nedochádza vydaním nezákonného rozhodnutia, ale tým, že ho nevyužívajúc svoju kompetenciu nezruší, trestné stíhanie obvineného nezastaví, nepostúpi vec, teda osvojí si závery nezákonného rozhodnutia a podá na základe nich obžalobu. Tieto kritériá považuje odvolací súd za natoľko jednoznačné, že nespôsobujú výkladové problémy. V tomto smere odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo 289/2014, viď aj rozhodnutie 6Cdo 149/2011 z 26. 09. 2012, ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 16Co 430/2017 alebo v konaní vedenom pod sp. zn. 16Co/1548/2014.

13. Pokiaľ okresný súd zamietol žalobu o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 500,- € s príslušenstvom, v tomto rozsahu odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil z totožných dôvodov, ktoré uviedol súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia. S týmito dôvodmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje, žalobca v konaní nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy.

14. Krajský súd rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd zamietol žalobu o zaplatenie sumy 494,40 €, zrušil a v tomto rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z toho dôvodu, že rozsudok okresného súdu je v tejto časti nepreskúmateľný. Nie je zrejmé, z akého dôvodu považoval okresný súd za odmenu za jeden úkon právnej pomoci za zastupovanie obhajcom sumu 370,80 € a v prípade podania návrhu na znalecké dokazovanie vo výške 123,60 €. Okresný súd v ďalšom konaní preskúma, či žalobcovi boli doručené dve samostatné uznesenia o vznesení obvinenia s rôznym odôvodnením a či v konaní bolo dôvodné podávať samostatne sťažnosť a zvlášť odôvodnenie sťažnosti zo strany právneho zástupcu žalobcu v trestnom konaní. Pokiaľ okresný súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že návrh na znalecké dokazovanie sa v trestnom konaní dáva automaticky, ide o nepreskúmateľný záver okresného súdu, ide o paušálne tvrdenie bez náležitého odôvodnenia.

15. Krajský súd rozsudok zrušil aj vo výroku o náhrade trov konania predovšetkým z toho dôvodu, že ide o výrok závislý od rozhodnutia vo veci samej a keď bol rozsudok okresného súdu aspoň sčasti zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie vo veci, je dôvodné zrušenie rozsudku okresného súdu aj vo výroku o náhrade trov konania, ako výroku závislého od rozhodnutia vo veci samej. Okrem toho ale odvolací súd rozsudok okresného súdu v tomto výroku zrušil aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci okresným súdom v tomto výroku. V konaní síce strany mali úspech vo veci čiastočný, avšak v žiadnom prípade nie je možné mať za to, že pomer úspechu a neúspechu sa blíži k 50 %, keď žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 3.461,62 € s príslušenstvom a bol v konaní úspešný ohľadom sumy 2.467,22 € s príslušenstvom.

16. O náhrade trov (a teda aj odvolacích) rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 CSP).

17. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.
Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).